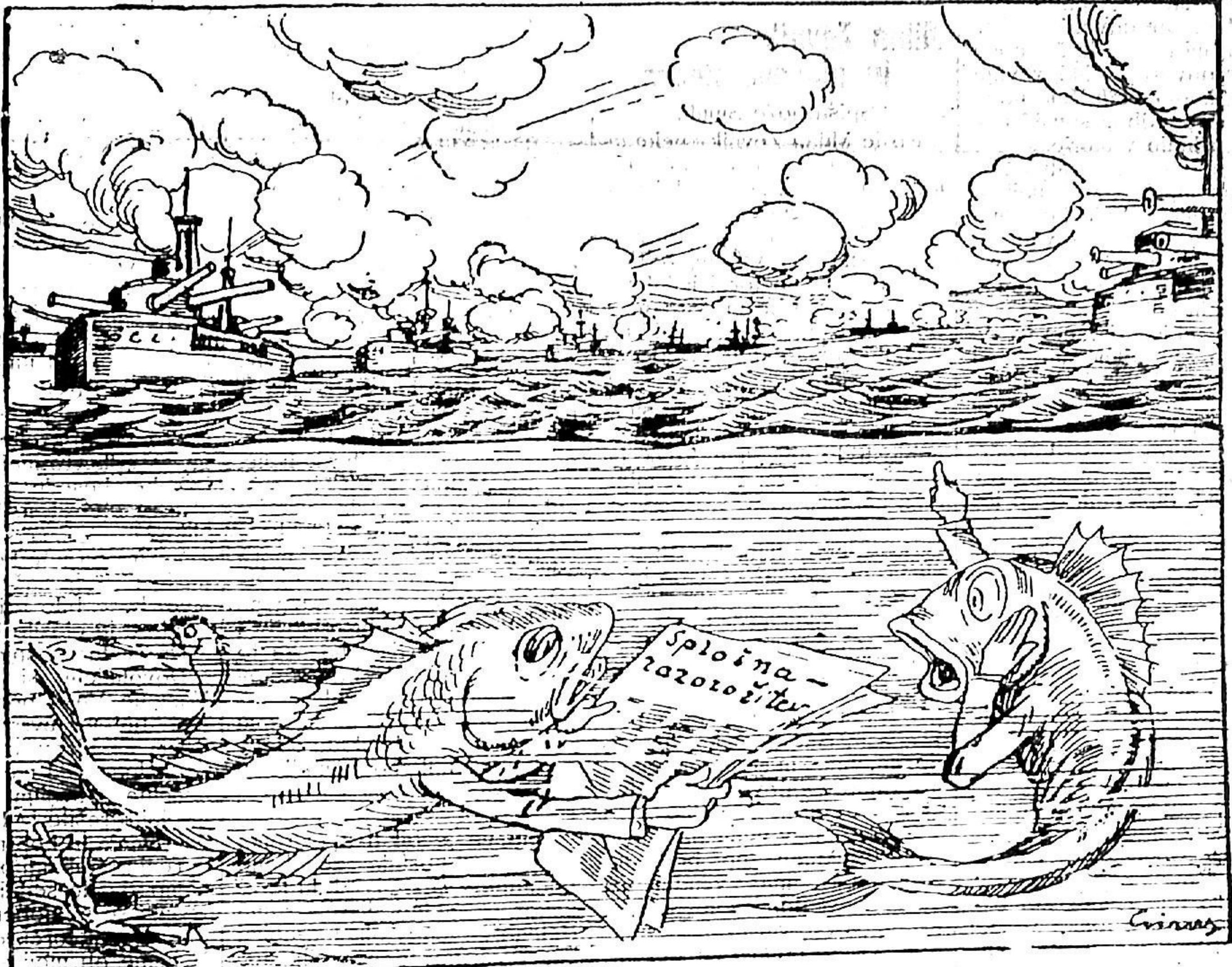




Moja vsak četrtek. (Kace ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 Cena oglasom: 1 millim. visočine v širini enega stolpa L. .80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanilo, itd. vsaka vrsta L. 1.-
 Celoletna naročnina L. 15.-. Za tuzemstvo L. 22.50

Leto V. GORICA, četrtek dne 18. marca 1926 - GORIZIA, giovedì il 18. marzo 1926. št. 11.

Ze ribe se norčujejo iz nas na dnú vodá.



Ze ribe se norčujejo iz nas na dnú morjá: Vse dni ljudje zborujejo, mirú ni vrh vodá.

Med sabo se zaklinjajo, ne bo nič več lopov, se nove ladje zgrinjajo čez brazde nam valov.

Ce dale bi besedo me, bi tudi jo držale, držé jo pa nikdar ljudje, a mislijo: smo skale.

Ljudi počelje je za smeh, njih laž je res zabavna; beseda, ki kol strgan meli drži, postala že je slavna.



Oorica, dne 18. marca.

Zveza narodov je, kakor vsi veste, najljubša družba iskrenih prijateljev, ki se sestanejo zdaj na tem, zdaj zopet na onem koncu sveta in igrajo — »šrešele« — hotele misliti. Pa res ne. Imajo povsem drugačno navado. Ta družba narodov ima namreč tako navado, da mnogo pošuje, mnogo govori, mnogo seje in rešča, a je zruje tako malo presejano, da do najnovejšega še ni rodilo niti enega dobrega sadu, če izvzamemo par sporov, ki bi bili pa sami rešeni in bi padli kot zrel sad z drevesa.

Ta družba narodov posebno rada govori o miru. Toda pri teh pogovorih se ne godi po starem pogovoru: »Mi o volku, volk iz hostel« ampak ravno nasprotno. Oni govoré o miru, pravega miru pa le še noče biti. Če govoré o oljki, vlivajo kanone, kadar podpišejo novo mirovno pogodbo, spusté novo bojno ladjo v morje.

Tudi zdaj so se zbrali v Ženevi, ker jim tam zrak najbolj prija in imajo baje tam tudi svoj stalen sedež. Pravijo, da je manjkala do pravega miru samo ta seja, potem je konec preprirov in bojov.

Čudno pa je pri vsem to, da se može, ki delajo mir, med seboj prepirajo in bali se je, da la mir ne povzroči, da si pošlene planejo v lase in se zravšajo prav po domače, brez ozira na to, da marsikateri izmed diplomatov že las nič več nima.

Ponajveč gre zato, kdo bo imel stalen sedež med njimi, kdo bo imel večjo besedo, kdo bo sprejel, da bo smel sedeti med njimi, zakaj to je bajé velika čast. Eni se zdijo sami sebi zelo veliki, drugi se zdijo drugim zelo majhni, tako da je ogorčenje nad velikostjo in majhnostjo splošno. Čuk na pal'ci res ne vé, kako bi jim pomagal. Zdi se mu pa, da danes društvo narodov zelo miha in srbi Kitajska, ki ima toliko generalov, kot Evropa diplomatov, toliko ljudi kot Evropa mrčesa in toliko vojska kot je preprirov v društvu narodov. Če je Peking odrezan od sveta, se jim zdi kaj lepo, ker se generala, ki je rdeč in brani glavno mesto, bojé, po drugi strani pa tudi ne vedo,

kaj bo, če Peking pade, ali bo Evropa imela kaj več od tega. To so hude skrbi, ki mučijo Zvezo narodov, da postaja od dne do dne bolj nervozna in nestrpna.

Če povemo še, da Malteolijev proces ni zmrznil, ampak se je ob prvih dneh pomladi odlojal, ter da se vrši ravno te dni, smo povedali vse. Čuk na pal'ci.

Mnogo rečeno ...



„Danes si svojemu možu prvič kuhala. Kaj pa je dejal?“
„Dejal ni čisto nič. Samo tako čudno je pogledal“.

Milan Zevnik in njegova nevesta.

Spisal Jože Smuk.

Ko je Milan Zevnik nekega dne prebiral svoj časopis, na katerega je bil že več let naročen in tudi naročnine že par let ni plačal, a mu ga je uprava iz usmiljenja vseeno še pošiljala — ko je torej listal po tem časopisu, je med raznimi oglasi, razglasi in naznanili na zadnji strani čital tudi sledeče:

Ženitbena ponudba.

Mlada, osemnajstletna, simpatična gospodična, lepe zunanosti, ki poseduje 30.000 lir goštvine, želi znanja z mladim, naobraženim gospodom. Na premoženje se ne gleda.

Ponudbe s sliko naj se pošiljajo na uredništvo tega lista pod šifro »Sreča«.

Ko je Milan prečital te vrstice se mu je v dnu duše začel oglašati glas, ki mu je pri govarjal: »Bodi pameten in hitro odgovori na ponudbo. Sreča te išče in čaka, toda ti jo zametuješ in se nisi ne zmeniš zanjo. Odgovori hitro, dokler te drugi ne prehitijo«.

Drugi glas v njem pa mu je govoril: »Milan, ne bodi no neumen! Ti imaš vendar že svojo nevesto, svojo drago. Kaj hočeš še več?«

Milan je res imel že izbrano svojo izvoljenko, katera mu je popolnoma uklenila dušo in srce v spono svoje močne ljubezni.

Helena Prašnik je stanovala

na deželi, dve postaji od mesta, v katerem je bival Milan. Pred kratkim sta se zaročila in poroka bi se imela vršiti prihodnji mesec. Pred in po zaroki je Milan redno vsako nedeljo obiskal Heleno.

Premožna je bila precej Milanova nevesta, ali 30.000 lir vendar ni imela, kakor ona v časopisu. Ubogi fant ni vedel kaj storiti.

Helena bo imela samo 10.000 lir dote, ta jih ima pa kar 30.000. Tako si je sam sebe trabil in glas v srcu mu je pomagal. Vendar pa se dolgo časa ni mogel odločiti ali naj odgovori na ponudbo ali ne. Čeprav Helena ni bila Bog ve kako bogata, je bila vendar zares lepa in Milan jo je iskreno ljubil. Vedel je, da mora nanjo popolnoma pozabiti, ako se z kako drugo seznanil. Pa tudi če ne dobi odgovora na ponudbo in Helena za to izve, ga gošovo ne bo več hotela in zaroka se razdere.

Po dolgem premišljevanju se je vendar odločil, da odgovori na ženitbena ponudbo v časopisu.

Kdo pa je bil listi oziroma lista, ki je poslala ženitbena ponudbo v časopis? Bila je — kakor se čudno sliši — sama Helena Prašnik, ali z drugimi besedami povedano: Milanova nevesta.

Rada bi namreč imela kar mogoče veliko slik lepih in mladih gospodov. Ko bi jih imela dovolj, tedaj bi jih po-

kazala Milanu, češ: »Olej, koliko snubcev sem že imela in razpolagal! Vsi so bili lepši bogatejši kakor ti, pa vse sem tebe izvolila za svojega moža.«

To bi bil Milan ljubosumen in začel bi še bolj prigovarjal naj se poroka kmalu izvrši.

Helena je torej potrebovala slike zato, da bi ž njimi dražila Milana. Kruta deklica! Kaj hočemo, saj take so več manj vse ženske. Noh, stvar jih bolj ne veseli, kakor če morejo malo podražiti moške.

Helena še vedno ni imela dovolj slik, da bi ž njimi mogla uspešno jeziti Milana. Noč dan jo je mučila samo ena skrb: Kje dobiti slike? Ker sama ni znala pomagati, zaupala vso stvar svoji sestri Marici. Ta pa jo kaj hitro poročila: »Kar v časopis daj ženitbena ponudbo in kmalu bo imela slik, kar jih boš rabila.«

Tako se je zgodilo, da Helena objavila ponudbo, katero se je odglasil Milan. Ko se je Helena čez par dni po obnavi ponudbe odglasila v uredništvo lista, je dobila na celo kopico pisem. Prišel domov je odšumela naravnost v svojo sobo. Seveda je pokazala tja tudi svojo sestri Marico. Koj nato se je sloves začelo odpiranje in pregledovanje pisem.

Helena se za pisma ni zmenila ni vso pozornost obračala le na slike. Zato na nisma tem marjiveje poročila Marica.

Ko je vzela Helena v roke zadnje pismo, se ji je zdela sava na ovilku nekoliko znana. Toda tu ni bilo časa za ugibanje. Resk, resk! in že je pokazala sliko. Ko jo je Helena prečela v roke, se je sluh sesedla. Komaj je spravila iz sebe besede: »Slišiš, sestra, pogledaj ali ni to Milanova slika?«

Sestra pa ji je kot odgovor na te besede začela čitati pismo, ki je bilo priloženo sliki in ki se je glasilo tako-le:

Dražestna gospical

Dovoljujem si odgovoriti Vam na Vašo ponudbo in vam tem potom uvrstiti v vrsto Vaših častilcev in oboževalcev. Upam, da me kmalu veselijo s svojim pismom, me tako rešite iz težkega čakovanja in koprnenja.

Tem potom naj bo tudi omenjeno, da do sedaj nisem imela znanja še z nobenim dekletom. Upam torej, da bo Vaše življenje ob moji strani priložno in najin zakon srečen.

Iskreno Vas pozdravljam
udani

Milan Zevnik
uradnik v

»Ali je mogoče, da je moj Milan tak? Povej mi, sestra, ali je mogoče?«
 »Vidiš, kakšnega ženina imaš. Kako se še lepo laže, da do sedaj še ni imel nobenega ženana z dekletji. To ti je plik, kaj?«
 »Čuj, Marica, svetuj mi, kaj mi storim?«
 »Kaj drugega nego to, da se zapodiš iz hiše, ko te prične v nedeljo obiskat. Pozabi mi za vedno!«
 »Tako storim, čeprav ga ljubim.«

»Da, jaz sem bila lista in ti si mi odgovoril. Ti torej zame ne maraš več in bi si rad dobil drugo, bogatejšo seveda, ha, ha, ha!«
 »Toda, kaj te je pa lebe Irkalo, da si objavila v listu ženitbeno ponudbo. Polentlakem ljudi ti ne maraš več zame in bi si rada dobila drugega. Ako sem se jaz pregrešil, si se ti še pred menoj. Ako bi ti ne objavila ponudbe, bi ljudi jaz nanjo ne odgovoril. Vidiš sedaj, kdo je kriv. Sedaj se pa opraviči.«

»Jaz prav lahko. Ponudbo sem poslala v časopis samo za šalo. Hotela sem dobih čimveč slik, da bi tebe jezila ž njimi. Za šalo pa to vendar lahko storim.«
 »A tako, da bi ž njimi lebe jezila? Ampak veš kaj? Za šalo sem jaz tudi lahko odgovoril na ponudbo. Tudi jaz se lahko s tem izgovarjam.«
 Tedaj pa se oglasi Helena sestra Marica: »Vesta, kaj vama jaz povem? Oba sta grešila, oba sta enako kriva, zato vama svetujem, da si prijatelj-

sko slisneta roke in pozabita na ta neljubi dogodok.«
 In tako se je tudi zgodilo... Tako si je Milan Zevnik dvakrat pridobil svojo nevesto: enkrat osebno, enkrat pa polom časopisa.

TEKMA.

Irec in Skol sta se prepirala, čegava domovina je slavnejša. »Pri nas«, je pripovedoval Skol, »so našli nedavno pri izkopavanju lemclja neke stare hiše pod njo v zemlji polno žic. To je dokaz, da so na Skolskem že pred 300 leti znali brzojaviti.«
 »Tudi pri nas«, je odgovoril Irec, »so nedavno izkopali lemclj neke prastare zgradbe, a pod njo niso našli nobenih žic. To je dokaz, da so na Irskem že pred 500 leti poznali brzojav brez žic.«

DOLENJSKE TOPLICE.

A.: Oh, gospa, ali so vas Dolenjske toplice rešile vaše stare bolezni?

B.: Bolezni sicer ne popolnoma, toda rešile so me vsaj najstarejše hčerke. Omožila se bol.

VZGOJA.

Mali (sinu, ki je ujel muho): Mali (sinu, ki je vjel muho): jo lepo ubij.

DRAGA JED.

Natakarica (gostu, ki želi kaj majhnega in cenenejšega za večerjo): Vzemite enega slanika! — Gost: O, slanik je najdražja večerja! — Natakarica: Kako? Saj stane en slanik le deset vinarjev! — Gost: Da, a potem moram izpiti najmanj deset vrčkov!

NJEGOV POKLIC.

»Kakšen poklic pa ima vaš prijatelj?« — »Kolikor vem, ima agenturo za omožitev svojih šestih hčer.«

Ta očala ...



»Pa zakaj ni profesor ustrelil jelena, saj mu je bil [ravno tik pred nosom.«
 »Opozoril sem ga... Takoj, takoj, je dejal — počakajte, da očala obrišem. Jeler tega ni slišal in tudi ni počakal.«

Dvorec na deželi.

(Dalje.)

Janko: O, Bog vam povrni in svetla mati Božja, na vse vekel Amen! Jutri bom prišel zopet, bodite prepričani in seboj bom pripeljal svojih pet sinov, boste videli, kakšne glasove imajo! Kako sladke glasove! Dovolite, da vam pobim roko!

Starec: Ne, ne, ni potrebal ni potrebal!

Janko: Bog vas blagoslovi in Mali ožjal (Odide.)

Starec: Pričenjam se uverjati, da imaš ta hiša svoje napake!

VII. PRIZOR.

Mirko kot delavec, ki suši perilo. Starec.

Mirko (razpenja vrv in razobeša perilo.)

Starec: Kaj pa uganja ta?

Mirko: Ka-aj?

Starec: Vprašam vas, kaj pomeni ta komedija?

Mirko: Kaj pomeni ta komedija? Nič! Razobesili mislim nekoliko perila!

Starec: In prav tule pred mojim nosom?

Mirko: Ali mislite, da iščem ravno vaš nos? Ta je pa lep! Zdaj bi pa še perila ne smel tu sušiti? Na tem kraju je sušil moj ded, moj praded in mojega pradeda ded in ravno tako mislim, da ga bodo sušili moji otroci in mojih otrok otroci!

Starec: Tako? Kaj nel Radi vašega perila ne bom mogel videti več kakor dva koraka izpred svoje hiše?

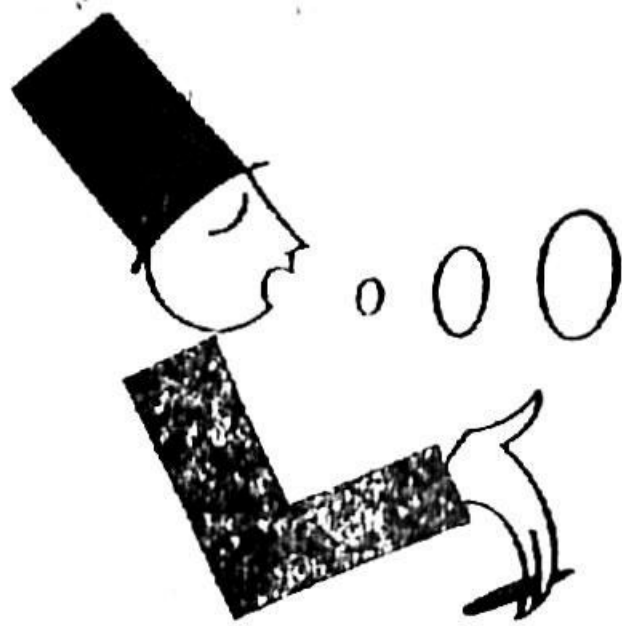
Mirko: No in kaj če ne? Tu hodijo ljudje na konjih, peš, se vozijo, sprehajajo, hodijo na delo, se potel. Verujte mi, dragi gospod, na svetu ne boste nikoli dosli napravili, če boste gledali naprej! Tudi veselji, ne boste nikoli več! Jaz gledam še vedno rajši v moje perilo.

Starec: Če mi boste še nadalje sitnarili bova pričela drugače orati!

Mirko: Kako ste rekli? (Dene roke v bok.) Glejte ga, glejte, škric! Kako hoče govoriti z menoj!... O jaz se ne bojim nobenega! In če me boste še razjezili, vam razpnem perilo na hišna vrata! Nihče mi ne more tega braniti! Glejte, glejte, pravi, da bova pričela drugače orati! Pa z menoj? Sreča, da imam pravico! O pa tudi, če bi jo ne imel!... Ali vidite te roke? So močne, kaj, in kdo mi brani...? (Se mu bliža.)

Starec (se odmika): Oh ne, ne, saj vas nisem mislil razžaliti! In če vas le poprosim in vam darujem dvajset lir, mislim, da mi boste napravili to uslugo in obesili perilo kam drugam?

Janko: No, tako se govori s pošteni ljudmi! Ker me že prosite! (Snemlje perilo.) Ampak, da boste vedeli, to perilo ni kar tako! Naprimer tale zakrpana srajca je last nekega gospoda, ki nosi cylinder, zlato verižico zaponko z dija-



Jarem sv. Lukeža.

Ludi vaša ložba nas je globoko do srca ganila, da se namo mogli ubraniti debelih solz, ki so nam tekle po čukovnem perju do golih krempljev na nogi.

Vi pišete:

Dragi moj prijatelj Čuk!

Golovo se boš spominjal, kako sva včasih fantovala (Golovo se spominjam, a ker bo tudi sova brala te vrstice, se mi zdi zadeva malo nerodna in spomin neholé malo opeša.) Ti si zahajal k Marjanici, jaz pa k Ivanci. (To je res, da si ti zahajal k Ivanci, ali meni že ime Marjanica ni po volji, kaj šele živo dekle — to pa vse z ozirom na sovo.) Kaj ne, kako si bil vesel, ko sem ti povedal, kakó me ima Ivanka rada, kako me ljubi, obrajla in šlema in to ni dovolj in da imam tudi jaz njo rad. (Vse to je res. Ampak vesel nisem bil, ker sem ti Ivanko zavidal iz vsega srca, in iz cele duše.) A poglej, kako se je vse preobrnilo med tem časom, ko se nisva videla. (Kaj pa takega?) Ivanka me je po dnevu za nos vodila, ko je lunica odšla, si je pa drugega izvolila. (Le poglejte. Stavim, da je tega luna kriva. Moja Sova ne more videti lune in pravi, da če bi te

ne bilo, bi bili vsi moški pa mehi. Sicer pa je v tem slučaja ženska.) Meni je žal, da sem marsikalero unco polprosil za njo (to se mi največje hudo) in tudi lunco (to je že večje hudo) in sicer vse na račun ljubezni.

Zdaj pa ti zapojem to-le pesem. (Poslušajmo!)

Dragi fantje moji,
previdni vsi bodite,
če boste tod hodili,
Ivanko mi pustite!

To ti Čuk zaupam,
v kralkem drugo najdem,
da bom to pozabil,
in da v zakon zajdem.

Ivanka me ne mara
in me močno vara,
če je ne dobim,
se le veselim.

Da me ima »rada«
že je pokazala,
bi se mi smejala,
z mano se igrala.

Tega jaz pa ne pustim,
raje te pa zapuštim.

Anton Malon

Ubogi Anton Malon se na res smili. Vendar po nase mnenju tak revež ni, kakor sam sebi zdi. Bog, da je pre zapozil, kakšna je kandida linja za njegovo boljšo pol vico. To je sreča vseh sreč, bi tega zapazil ne bil, bi bil trikrat slabo. Zato pa naj svojo bistrornost in kur vrečo, naj si izbere drugo, bo druge vodila po dnevi nos in njega pri lunici in bo liho.

NERAZUMLJIVO.

»Mama«, je dejal Bojan, »pa pa ne ve, kakšna so nebesa — kako da ne?« — »Slušam, ko je dejal sosedu, da s bili ledni, ko si bila v Koroškem, zanj prava ne besa«.

DOKAZ.

Govornik proti alkoholizmu. A da more biti človek tudi o vode zdrav in debel, to dokazujejo tudi — kili.

DVE URŠIKI.

A: »To mi je jako silno, da moji dekli ravno tako ime, kakor moji ženi. Kadar zakličem »Uršika« pa nobena ne ve, kaj to kličem.« — B: »Pa poišči drugo dekle!« — A: »Tega ne morem, ker je dekle pridno.« — B: »Pollej ti ne kaže drugega, kakor da vzameš drugo ženo!«

SLAB ZNAK.

»Pomisli, neki mož mi je pri nesel nazaj moj dežnik, ki sem ga pred štirinajstimi dnevi pozabila v kavarni! Se so pošlenjakji na svetu.« — »Golovo so, toda to le dokazuje, da tvoj dežnik za nobeno rabo več in da je že zadnji čas, da si kupiš novega.«

VIII. PRIZOR.

Janko kol vojaški novinec, ki joče.

Starec.

Starec: Oh, kakšno vpiljel... Zakaj pa jočeš, mladenič?

Janko: Uh! Uh!... So... o... me... e.

Starec: No, le povej!

Janko: Uh! So me potrdili za bobnarja!

Starec: Eh, kaj potem!... Saj boš služil domovini!

Janko: Ah! Toda jaz še ne znam bobnati! Se moram še naučiti!

Starec: E, pa se nauči fant! Pomisli, da je ta poklic važen tudi za tvoje zdravje.

Janko: Oh, ni res!

Starec: No, stopi bližje, da te bom prepričal, ker nimam ravno drugega dela! Glej, kadar se časti kralja, se bobna. Zato mora biti fisti, ki bobna, časten mož! No in... kadar nastane ogenj, kaj se pravi? Se bobna! No vidiš, kako koristiš lahko državi in kralju! In nazad-

nje, čemu bi se bal? Ta poklic ti da tudi priložnost, da si vežbaš roke in se veliko nabliješ, kar je največjega pomena za tvoje zdravje!

Janko: Da, da, prav pravite! Jaz častim kralja in kadar nastane ogenj v njegovi palači... ah, kako lepo... videti toliko množico, ki prihiti na klic moje bobna. Zato se bom z veseljem vadil... od jutra do večera!

Starec (zase): No, končno, sem vendar prepričal! (Glasno.) Najboljšo! Toda glej, da boš šel daleč od moje hiše, kadar se boš vadil!

Janko: Ne morem, narednik mi je ukazal, da se moram tu vaditi!

Starec (zase): Še tega se je mami kato! (Glasno.) Prijatelj, kaj ne, napravi mi boš to uslugo, da si boš izbral drugo raj?

Janko: Zelo rad!

Starec: No, lako me veseli!

(Dalje)

Detektiv Sebastijan Miš.

(Dalje in konec.)

Pustite dragi bralci in luščane bralke, da stopimo za detektivom Mišem v Hotel Express, kajli ne morem zamolčati zanimivega dogodka, ki se je zgodil medtem časom, ko je pojedel detektiv Miš svoj šalam in popil tričetrt celtnike vina in eno šifonal. Potrebno pa je tudi to, da bo- le spoznali nalaganje njegove detektivske zmožnosti in nezmožnosti!

Ko se je gospod Miš ravno masil s sladkim šalamom, je prisedel k isti mizi tuj gospod in ga začel začudeno opazovati!

»Čemu me tako gledate, gospod? Ali ste morda žurnalist?« ga je vprašal detektiv Miš in si obrisal masne prste ob prt.

»Da, uganili ste...! Se vidi, da ste detektiv, ko ste tako hitro uganil!« je odgovoril gospod, ki je slišal, kako so se v veži pomenkovali nalakarji ter se norčevali iz gospoda detektiva Miša, ki si ne privoščil drugega kot šalam in pa ubog spricar. (Pa govorijo niso vedeli za strašno njegovo šalamsko nagnjenje).

»A tako?! Veste jaz sem slavnoznani detektiv Sebastijan Miš, iz Gorenjskega doma in sedaj mi je poverjena naloga zasledovati vlomilce iz Zidovske ulice. Sem jim že na sledu. Poskakali so skozi okno in ubežali, zato, ker ni bilo nikogar in so vsi spali... Ampa veste sedaj, ko sem jim jaz na sledu...«

»Da, da... Častitam vam... Oprosilite! Neznanec je vstal in vzel iz žepa vmazan notes. Dovolite, da si nekaj zabeležim... in če vam ne bi bilo nerodno, ali mi bi blagovolili dati nekoliko...«

»... podatkov iz mojega življenja?«

»Da... dal!«

»Z največjim veseljem! Blagovoliše kar vprašati!«

»Torej, kje stanujete?«

»Stanujem, vi boste golovo opisovali obisk pri meni?!... V hotelu stanujem, se razume že samo po sebi!«

»Koliko številka?«

»Številka? ... Trinajst! Nesrečna, kaj ne! Ampak jaz ne dam nič na vražet!«

»Ali je hodnik, kjer stanujete, zelo obljuden?«

»Obljuden? Čemu pa to?«

»To... radi večje zagotovitosti, detektiv mora biti vedno nekakem izvenrednem položaju, mora se delati, kot bi bil neognilo!«

»Da... da... Hodnik je same- ten, le strežnik ga premira vča-

sih s svojimi starimi in počasnimi koraki... In momentalno ne stanuje v listem nadstropju nihče drugi, kot jaz!«

»Kaj pa vaša sobna oprava in imelje, koliko je vredno?«

»Imelje? Čemu pa zopet to?«

»Ah, vendar življenjepis... Casopis...«

»Da, da razumem... Imam precej golovine! In soba je tudi precej bogato opremljena. Ali jo boste opisovali?«

»Da, seveda. Saj veste, da časnikarji smo nekoliko pocični. Ni treba vsega napisati, včasih je pa tudi dobro, če napišemo malo več!«

»Da, da, seveda! Na nočni mizici sem pozabil svojo dragoceno zlato uro... Kaj ne, tu lahko omenite: Popolnoma

brezskrbno pušča svoje najdragocenejše predmete na mizi, ne boječ se lalov in razbojnikov, zanašajoč se na svoj poklic in svoje detektivske zmožnosti, kajti njemu poskati zločinca je malenkost... Soba je opremljena z vsakovrstno obleko, velikomestno, pivovrstno, kajli detektiv se mora lepo oblačiti, ali vendar danes v berača, jutri v gospoda, populranjem v knezu, včasih celo v socialista! V kolu pri omari sloje štiri znamenite palice, dve sta okovani z zlatom, ostali dve pa s srebrom!«

»Koliko denarja hranite doma v golovini?«

»Denarja?... Ah boste...?«

»Da, seveda, v časopisu bi napravilo zelo dober vtis, če bi človek napisal: loliko in loliko ležko, ali častno prisluzje-

„Vrag“ v Trgovskem Domu

Ravnokar nam prizojavlja VRAG, da poseti v najkrajšem času našo Gorico.

Sprejemal bo prihodnjo soboto in nedeljo t. j. 20 t. m. ob 21. uri in 21. t. m. od 16 ure dalje v TRGOVSKEM DOMU

Imel bo interesantno predavanje ter nam povedal marsikaj, kar še ne znamo pa mislimo, da znamo in, da še ne vemo niti tega, kar znamo, pa bi hoteli vedeti in znati, kar še drugi ne vedo, pa mislijo in... oh, ti moj Bog pardon! no, da in tako dalje... V posete imajo samo odrasli njegovi otroci, mlajših za enkrat ne mara. Opozarja se, da predstava začne točno.

SEINGA JE POSTALA NECIMERNA.



V egiptovski pušlinji je Slinga, ki že veliko lisoč let mirno sanja in gleda počelje ljudi. Vsa lisočelja je niso zmotila. Zdaj pa pravijo, da se je naenkrat prebudila, zmotila jo je moda žensk, da hoče biti tudi ona lepa, lepša kot je v resnici. Napraviti so ji morali lasé a la »bubi«, kot jih danes nosijo ženske; dalje so ji pobarvali obrvi, ustnice, popudrali jo bodo, tako da bo puščava čez lisoč let strmela nad njeno nenavadno lepoto. Če bodo radi tega časi kaj boljši pa ne vemo.

uh lisočakov je ležalo pred menoj na mizi, da... itd.

»Lisočakov?... Da, nekaj jih že imam, ali ne leže na mizi, pač pa v zgornjem predalu omarinem, pa, saj listo lahko napišete, da so ležali pred vami na mizi in lahko tudi malo prečitavate... Saj prečitavati je itak lepa okraševalna čednost, nikdar pa loz... il človek mora vedno prečitavati, če hoče, da ga drugi častel!«

»V gornjem predalu torej? (Se zareče)... Kdaj pa sprejemate obiske, odnosi, kdaj vas ni doma?«

»Me ni doma? Zujkaj pa to?«

»Moram vedno napisati, kdaj ste me blagovolili sprejeti. In nazadnje vaš stalna sprejemna ura strank!«

»Ah, saj res! Doma sem... no veste... redno bi bil doma le po noči od polnoči do desetih zjutraj, ker pa sem ves ta čas še v postelji...«

»Ne, ne, jaz mislim, čez dan!«

»Saj to je ravno, ko me ves dan ni doma... Veste oprava, zdaj na primer moram tokoj na delo... listo uro si lahko kar izmislite... Se obrne proti nalakarici. Medtem časom mu neznanec vzame iz jelojnika zlato uro in iz žepa listnico. »Gospodinja, prinesite slekterico konjaka. K neznanecu, ki vstaja. »Torej, kaj sem že kam se vam na tako mudi?«

»Oprostite, obrayki... kaj hočete časopis, moram napisati še nekaj člankov za popoldansko številko, obraynavali vaš proces, avlienco pri vas... v redakciji me čakajo. Torej pozdravljen... in oprostite!«

»O čemu pa?!... Pa ne pozabite, kako se pišem... Miš, prav po kranjsko miš... in Sebastijan mi je ime... in pa se z Gorenjskega sem doma... detektiv, ki je latovom že na sledul...«

»Seveda, seveda, nasvidenje!« Odhiti skozi vrata.

»Miš zazdeha, hoče pogledati na uro, a ves presenečen zapazi, da jo nima, nato plane hitro za njim, pa se zopet vrne in hoče plačati, pa zapazi, da se listnice nima več...«

»Pr meji kršeni dus, Marčka, take pa se ne. Dostikraj sem že braf, da žurnalisti kradejo, danes sem se pa dejansko prepričal, da je res... Oh, mene, tako slavnega detektiva je povlekel. Ampak čakaj, vsa svojo ženjalnost bom vporabil, da le bom prijeli!«

Miš je lovil gospoda s črnimi očmi in rdečo bradavico na kljukastem nosu prav po kinematografsko. Najel si je avtomobil in se vozil sem in tja z ameriškansko muzico, dokler ga ni srečal in ga vstavil.

»V imenu poslave vas pre-
tiram!«

Ker se mu je tujec protivil,
mudilo se mi je nekam. Miš je
že mislil po svoje, kam, ga je
zagrabil za vrat prav po kine-
matografsko in ukazal šoferju,
naj vozi za naglico zadnjega
svetovnega rekorda naravnost
na policijsko ravnotežstvo...

Po polt so povozili dvajset
kokoši in trideset piščancev
preobrnil štiri policajce in po-
drli dva brzovarna droga ter
ušli širinajšim vlakom.

Z neizrečenim ponosom je
priliral aretiranca pred g. na-
čelnika in mu ga predstavil:

»Gospod načelnik, tukaj sem
ga pripeljal. Ta je okradel pro-
dajalnico. Vse govori proti
njemu! Rdečo bradavico ima
na nosu, črn je kot socialista,
čeprav nima rdeče penilje. Sto
lit slavim, da je socialista! Da-
nes zjutraj je voljal okrog zla-
tarnice, pa ga je takoj odnesel
vrag izpred vrat, kakor hitro
je zavohal moj dolgi in fini
nos!«

»Za Boga, kaj pa uganjatelj!
To je vendar moj tajni detek-
tiv, ki sem ga poslal naj pogle-
da in tudi on preišče stvar in
vas, kolikor toliko nadzira, ker
ste se mi zdeli že takoj začetka
zelo sumljiv. Bil je zlikovcem
že na sledu, jih sledil, pa ste
mu vse pokvarili? Veste, za
tak pregrešek in, ker vi sami s
tem dejanjem dokazujete po-
polno svojo nezmožnost za
detektivsko službo, vas odpu-
ščam in zahtevam poleg tega,
da mi vrnete ves oni denar, ki
sem vam ga službeno izročil
ter povrne vse stroške, ki
sem jih imel z vami pri tem po-
iskusu, predvsem pa, da pla-
čate one račune po hotelih, ki
ste jih delali na račun policijskega
ravnotežstva!«

Mišev že itak dolgi nos se je
še bolj podaljšal. Pa kaj je ho-
tel! Prerekel je sicer pod sraj-
co načelniku vse, samo dobro
ne, več kot »tauzent« pr mej
kršen duš, Marička je iztisnilo
užaljeno srce, ali kljub vsemu
prepričanju, da je rojen detek-
tiv, ki ga pa policijski osli ne
razumejo, mu je ostalo. Ironič-
no, se je nasmehnil, da mu je
nos zažarel kot električna
žarnica, se obrnil ter odšel.

Odpeljal se je takoj v hotel,
sklenivši, da bo v svoji sobi
prav po šerlokholmsko premi-
slil tako zamotan slučaj... To-
da žalibog, tudi tukaj je prišel
prepozno, kajti našel je sobo
vso razkopano, denar, zlata
urica, pozlačene in posrebr-
njene palice so izginile.

»Oh! Mi bo že nekega dne
prišel v roket!« je vskliknil de-
tektiv Miš. In padel na po-
steljo... ker se je namreč
spodfaknil ob prevrnjen stol!



Cizara Frak ali ženska je vrag.

»Daj, daj ... Cizara Frak,
le v korak, le v korak ...!«

Takoj mi šumi,
v ušesu brni

pusne harmonike glasi

»Res danes je težko na svelu živeti,
ker žensk je preveč na tem božjem sveli...«

Ja ... ja ... Cizara Frak!

Poje mi ajdovski vlak.

Ko zadnjič pohajal sem gor po

»Jepavskem«,

gledal kak'punčke se mlade vrtijo,

pusla se božjega vse veselijo

gor na »jepavskim«, gor na »jepavskem«,

to-le mi pravil je Cizara svak,

in še dodal je, da ženska je »vrak«

»Joj, Jarmi n' smrti puosli leži

j'n žjena njegova se juoče, zdehuje.

Pej jukov jén tuožu zdej člouk ne bil?

Za dejdem sej duobrim lud' žjena

zdehujel

»Oj, stara, dej nu, potolaži se nu!«

Muož Jarmi v's u souz'h n' puosli jehi,

»Ku udovi n'sveji l'buo malu težku,

b'ž mougla ž'j družga izbrl'si,

delounga muoža poisk'lsil

Rej kej, k'b Janeza s Kuota,

muož fejsl j', nej kruotal«

»Rejs' prou pravš, sej n' njega s'm

misliła ž'je,

fejsl dejde je, ne rječem de njell

Jen žjena l'ku potolažena j' bla,

še ad'n nej umru, ž'je imejla je dva!«

Tako rekel je dragi moj svak

in proti Jami nameril koraki!



Mariana mpa Cila.

MRJANA: Kam greš, gare paj,
t'na rič pabim?

CILA: Ki tačga nejč.

MRJANA: As brala čuka, a s'bidla,

kaku je blu fajn pisana nuotre?

CILA: Ja pa nisa magle hadit u
šula — nisa neč prou napisale ne

Katra ne Mica, je blu use puhna

pagriškau.

MRJANA: Se jem je gvišna raka

tricsla, ka nisa prou z rabe, usač niki

fali, adna jema ne suort balizn, ta

druga jema na druga.

CILA: Kaku se pa Tebe ki gadi,
a s ti ki bujš; kaku jemaš pa atraka,
a se tje ki azrabu?

MRJANA: Atrak se je že nmala
azrabu, pa prou trdn ni še, jest sn
pa le boua še, ka nimam meru.

CILA: Se j'ris haču za use, ne le
za Tebe, se tud druj jamraje, kaku
de j' haču.

MRJANA: Se se tud jest truočtam,
de buo ki buiš zděj, kaj mlaj prabje,
de se ureme sprabrne, se buo žie tud
mene sprabrnila na bujš.

CILA: Uoj Ti gričš večkrat u Gar-
ca, pabej m, kier duotr je narbuš,
sn začela sam neajt kaj pakašuat, pa
na bim, kier duotr je narbuš, ka
nim kaj dnara, deb ga usruod zama-
tuala.

MRJANA: Muoš pa le sama zbe-
rat, je tešku nmu drujmu sbetuat,
adnu se prgliha adn, drujmu ta
druj.

CILA: Se nike te muorem prašat, a
boš Ti šla h ustajejn — de bom mila
par?

MRJANA: Se na muorem jet, ka
nim guanta, a bejš, bejš, se tuste sa
le prazne čienče.

CILA: Zdej pa Adie, m' pa prid
še ki.

MRJANA: Adie; o bom žie še.

V UMETNIŠKI RAZSTAVI.
Gospa (čita v katalogu). Kaj
pa je to? slika v temperabar-
vah? — Gospod: Saj vidiš, da
je to le tiskovna pomoča, na-
mesio — v »temperamentnih
barvah!«

Pismo.

VELIKE SPREMEMBE V
MARIBORU.

V Mariboru so počistili ceste, po
gostilnah in kavarnah pa mize, in za-
to, bodo počistili Plinarsko ulico in
odstranili tiste smeti, ki že več let
tam ležijo. — Radi stanovanjske be-
de so spremenili neka stanovanja v
akladišča. — Radi pomanjkanja dal-
matinskega vina, gostov in gostilni-
čarjev, so zaprli nekatere dalmatinske
kleti. — Neka kavarna v sredini me-
sta se je pretvorila v Pribežališče
grešnikov. — Neki list je prenehaj,
preden je začel izhajati. — Tudi neko
društvo je prenehalo, preden se je
osnovalo. — Ulico se še le v temi
razsvetljujejo, zato pa gorijo luči
drugi dan do sedme ure, v predmest-
jih celo do osme ure zjutraj; v Me-
sarski ulici pa 11 dni zato ni bilo no-
bene luči, ker so čakali, da bi si kdo
glavo razbil ali pa vrat zlomil, ker pa
tega nihče storiti ni hotel, so prižgali
čisto novo luč, ki sveti kakor sonce
še tistim, ki prihajajo megleni iz dal-
matinske kleti. — Vetrinjska ulica se
bo od zdej naprej imenovala Gostil-
ničarska ulica.

IZ LIVORNA.

Slovenski fantje, ki služijo pri 13.
polku težkega poljskega topništva —
»Squadra Bik« v Livornu pošiljajo
pozdrave:

Staršem, sestram, bratom, dekle-
tom, prijateljem in fantom letnika
1906; posebno pa »Čuku na palci«,
ki nam prinaša vedno novice iz naših
krajev!

Le pridi ti letnik 1906,
z veseljem boš sprejet.
Panjok nam tu ostaja
in pašte ni konca ne kraja.
Brandi so tudi pripravljene,
na katerih boste vi plakali
in odrešenja čakali.
Klicali boste očeta in mater,
sestro in brata
in ljubice vrata,
a vse to
vam pomagalo ne bo,
če v žepu bo suša,
vsak jo poizkuša.

Se enkrat vas prisrčno pozdravlja-
mo: Miljavec Franc, Grgar; Testen
Stanislav, Kal; Vidmar Jožef, Šturje;
Obid Ciril, Bukovo; Fortunat Franc,
Sv. Lucija; Rejec Franc, Lome; Ro-
lih Franc; Zarečje; Kokošin Ivan,
Drežnica; Sovdat Ivan, Smast; Bajc
Mihael, Zapuže; Petrovič Alojz,
Kamnje; Stofa Virček, Sežana; Ivan
Čič Anton, Nekovo; Paulica Franc,
Dornberg; Nedol Jožef, Divača; So-
rina Milan, Rupa; Klarič Matija, Do-
lenje; Poženel Mirko, Idrija; Sirčelj
Anton, Trnovo; Golja, Rudolf,
Smast; Korinčič Jožef, Idersko; Ra-
žon Miha, Renče; Mercina Boris, Vi-
pava; Bevk Ivan, Cerčno; Lasič Jo-
žef, Vrtojba. Posebno pa »koman-
danta Skvadre Bik«: Poženel Karel,
Črni Vrh in Blažič Franc, Kostanje-
vica! Zivijo »Skvadra Bik« — Zivijo
Konžedo!

ZADOVOLJNEZ



Ti bakar: »Pipa iz porcelana
je pa res nekaj dobrega. Če
pade na tla, je ni treba pobir-
rati!«

TRGOVOI!

Velikonočne razglednice boste dobili v veliki izberbi in po nizkih cenah v NARODNI KNJIGARNI v GORICI, VIA GIOSUE' CARDUCCI ŠT. 7.

ZAPISAL GA JE ALI STROGA NOČNA SLUŽBA.

Neki policijski nadzornik, ki je bil poprej sam stražnik in ki dobro ve in zna, kako morajo delati stražniki svojo štiriurno službo, ki dobro ve, kako stražnika zebe med službo in kolikokrat da mu zakruli v trebuhu med štiriurno službo. Nadzornik, ki tudi dobro ve, kako stažnika v noge zebe, posebno če ima raztrgane čevlje, nadzornik, ki ve in zna, kako marsikateri stražnik v službi resno premišljuje, kaj naj da prihodnji dan svoji množični obitelji jesti, nadzornik, ki dobro ve in zna, kako in kolikokrat ta ali oni stražnik preobrača novce predno ga izda, kateri dobro ve, da si stražnik ne more privoščiti osminke, kaj še četrtinke vina, kosila ali večerje v gostilni pa sploh ne; nadzornik, ki je pozabil, da so policijski stražniki ravnotako ljudje, kakor on sam, je nedavno od tega nadzoroval svoje stražnike na sledeči način:

Skril se je za vogal neke hiše in je tam pričakoval službujočega stražnika. Ko je ta prišel, pogovarjajoč se z nekim prijateljem, ga je zapisal. — Drugi dan je bilo stražansko mrzlo in ko je službujoči stražnik prišel, je nadzornik mislil, da stražnik puši — zapisal ga je — čeravno je bil to le šopar iz ust vsled mrzlot. — Nekoga večera je zelo deževalo in stražnik je stal pod nekim kapom, ki vodi v gostilno — nadzornik, misleč, da je stražnik prišel iz gostilne, ga je zapisal. — Nadzornik je prišel nekega večera v neko kavarno in je tam videl pri neki mizi sedečega stražnika, ki se je smehljaj nekemu šaljivemu prizoru. — Nadzornik ga je takoj zapisal, ker si je vtepel v glavo, da ta stražnik ima izvanredne misli. Nekoga dne je neki mladenič vrašal, kam da naj gre v vojašnico, ker se ima prijaviti za službo, nadzornik ga je v tem trenutku zasačil in je mislil, da mu je stražnik povedal, kod da naj beži, ako če biti prost vojaščinca, nadzornik ga je zapisal. — Stražnik je v službi pljunil čez neki prag, nadzornik ga je videl — in zato ga je zapisal.

Pravijo.

Pravijo, da v Mariboru v neki kavarni črna kava stane Din. 3.50 zato, ker so prišle lastavice v Maribor že prej nego je pomlad začela.

Pravijo, da v Mariboru neki gospod brenka, žvenka, trobi in žvižga zjutraj pri železnici, zvečer pa pri koncertu.

Pravijo, da sta ravno tam dva zavoda za posredovanje stanovanj, ki se razlikujeta eden od drugega v tem, da se za informacije pri prvem ne plača nič, pri drugem pa 50 dinarjev.

Pravijo, da je pred kratkem prišel neki gospod Pošlatovič v Maribor in da v gostilnah in kavarnah najraje priseda k ženskam.

Pravijo, da je v Mariboru v Vestrinjski ulici zato toliko gostiln, ker je blizu kejha,

Pravijo, da je v Mariboru postalo moderno voditi ali nositi otroke seboj v gostilno.

Pravijo na Trnovem, da ne marajo več koz ne koštrunov radi prevelike žalosti.

Pravijo, da se v Sužidu na stricev pust nobena koza ni izgubila. Po vojni pa je ostalo mnogo koštrunov, neplemenjakov.

Pravijo, da je v Sužidu neki lovec hodil lovit zajec, a je lisicam nastavil pasti, v katero se je pa potem lepo sam vjel.

Pravijo v Števerjanu in sicer v Ščednu, da se baje pripravlja velikanska ofenziva. V ta namen so že naročili iz znane Kruppove tovarne štiri vagonc brezgovih pušk najnovejšega sistema, naravnost na železniško postajo v Ščednu, ker s jate karabine niso več v veljavi.

Pravijo istotam, da se nameravana ofenziva preloži do jeseni, prvič radi tega, ker sedaj ni repe za izdelovanje smrtonosnih krogelj, drugič ker je ščedenska banka generalnega štaba falirala, tretjič na račun tega, ker ni še cesta Grojno - Ščedno - Števerjan popravljena za prevažanje težkih topov.

Pravijo istotam, da se seje vojnega sveta vršijo s polno paro po dnevi in do poznih nočnih ur. Poveljništvo strojnih pušk je baje prevzela neka ženska, ki je na dobrem glasu, da zamore izbrbljati čez 600 besed v eni minuti, ki bodo kosile še stokrat hujše kakor repne svinčenke. Naročili so že tudi cel vagon korenja za izdelovanje zlatih kolajn, čujejo se že glasovi, da so prednje straže že prišle do boja, začele pa so na velikanske žične ovire.

Pravijo, da so nekatera erzeljska dekleta dobila piko že na šolmaštre. Naj bo učitelj, realce ali kmet, če ga le pogledajo, že je vjet.

Pravijo na Brezovici pri Ljubljani, da neki mož z dvema dinarji dobro na karte igra.

Pravijo v Sv. Jakobu ob Savi, da tam otroci že na karte igrajo.

Pravijo v Podgorici, da je tam taka hiša, kjer je na dvorišču kup gnojja, tam gotovo dekleta fanta rada ima.

Pravijo, iz Sužida, Društev iz principa ne napadamo, samo tu pa tam, da jih zdramimo iz morebitnega spanja.

Pravijo v Dobropolju, da je nekdo zelo delikaten ptič, posebno v gledanju. Videl je na pust očeta s signorino, ki je imel gamsport za klubokom. A, bil je le mladenič, ki je imel planinko za trakom.

Pravijo istotam, da je ptič, ki misli, da imajo Dobropoljke v največjo zabavo sneg, ker z njim nerade občujejo, zato imajo vedno raje sneg, nego njega.

Pravijo Dobropoljke, da do danes niso še slikale z aparatom, še manj brez ničga.

Pravijo, da so kosojevska dekleta močno razžaljena, kjer še je hotel še Čuk iz njih norca delati.

Pravijo, da so istotam nekatera dekleta močno razburjena, ker jih ne marajo domači fantje.

Pravijo, da imajo kosojevska dekleta eno predsednico, ki jih vodi po pravi poti.

Pravijo, da komaj pričakujejo kosojevska dekleta velikonočni poudeljek, da bodo šla po vaseh plesat.

Pravijo, da se bodo kosojevska dekleta vsa poročila v Pliskovico zato, ker ena ima že levo nogo tam.

Pravijo v Buenos Airesu, da je kljub vsej vročini te dni pala alana, ter pomorila tamošnji slov. pevski zbor. Ostal je še kvartet, ki hodi v rovtu in obrača na dva oči. Pa tudi »Ljudski Oders« je oparila in bati se je, da ga ne vzame.

Pravijo v Bs. Airesu, da so nejevoljni, ker je imelo tamošnje društvo rokoborcev spet en nastop brez vsake objave. Na vsopredru so bile navadne točke, glasilo so je tudi »Zdravo, mili družič«, potem bumf in nato: »Fantje, saj smo mi, po našli čelih teče kri«.

Pravijo gorilke pupe živeče v Buenos Airesu, da imajo slov. fantje veliko, a hladno srce, a tolimnske čede so sklenile, da jim ga ogrejejo!

Pravijo v Buenos Airesu, da so čenče iz Kavni pri Gorici dospete tja čez morje. Kdor jih je poslal, naj pazi, da jih v nos nazaj ne dobi, da se potoci kri.

Pravijo, da imajo slov. dekleta brzojav v Riglosu, a tamošnja gospa brzo klepetavka je sklenila odstopiti službo, ako ne bodo fantje hodili kaj več piti k njej.

Pravijo na Rakeku, da je gg. Srečko pomilovanja vreden, ko je moral v Cerknici kasirat za 5 oseb in to vse radi luštne Tončke.

Pravijo na Uncu, da se je žensko kolesarsko društvo že otvorilo pod vodstvom nadebudne frajle Pepce krasno - čufke.

Pravijo istotam, da ima Čuk mnogo posla z ogledovanjem nearečne M. pri ugibanju, kdo je »Avtore« dopisa v Čuku, ki obljublja diplomo. Čuk ji svetuje, naj ohrani hladno kri.

Pravijo na Uncu oziroma v Novivasi, da je F. P... dober guglar, še boljši pa opravljivec; svetujemo, naj se doma dobro pogleda v zrcalo in fino pomeče pred pragom.

Pravijo na Uncu, da isti F. in Z. sta izurjena v prenašanju lestev; upamo, da jih skoro mine.

Pravijo med Uncom in Rakekom, da se v ta novi gostilni ljubezen meri z vatlom odjemalcev približno en ducat in pol. P..., kako si ti karina?

Pravijo v Komnu, da ima neka punca po imenu kar pet fantov a Čuk pa pravi, da pri vseh petih bo ostala za seme.

Pravijo tudi v Komnu, da ravno ista punca je zelo ponosna, da jo, v dijo fantje za nos, zato bo morala vdobiti še šestega, ker pet jih je premalo.

Pravijo tudi še v Komnu, da je ista punca tako fletna, da jo vsi fantje štimaajo, tisti ki k njej pridejo, Čuk pa, ki zmiraj pazi, ne vidi nobenega, to je res.

Pravijo, da bo mojstransko društvo za promet tujcev razpisalo v kratkem času tekmo med člani, kdo bo hujše zabavljaj čez tujce; odborniki se prav pridno trenirajo. I. nagrada bo »Čebaškovga« kozla brada.

Pravijo, da je oni večer dremal Čuk na Hotelovi lipi in zaslišal neki hrup iz lesenega poslopja zraven lipe, šel je malo bližje, prišel je ravno zraven, ko je videl, da se vrši neko glasovanje. Videl je, kako so neke osebe navdušeno molile desnico v zrak, v levici so pa »figo« tiščali.

Pravijo, da je Čuk toliko novega slišal in videl v Mojstrani, da bo v prihodnjic še sovo pripeljal seboj, ker si sam ne zapomni vsega.

Pravijo, da bode štanjelski blagajničar društva napravil pšenično bero, da hode podpredsedniku kolač spekel in mu ga podaril za veliko noč na odru ob priliki »Divjega lovca«.

Pravijo, da se je istotam pri zadnjih vajah »Divjega lovca« Janez napisal, da bi se maščeval nad Gašperjem, ker sam ni imel dovolj poguma.

Pravijo v Gorenjah, da si je kupil dopisnik tamošnjih pup gotovo povlačne »špegle«, ker je sirota vse v poveličalni obliki videl. Svetovale bi mu tudi, da si nabavi nagobčnik, ker njegova gofla je res s svinsko »zaubo« namazana. Devetindevedeseti red, pa spoštuje le dostojne in pošteno fante, nikakor pa ne — »seme« in pokveke, ki se držijo — devetindevedesetega — neredal!

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

R. K. K. O. K.

v novopreurejenih prostorih v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

SPREJME

se družabnik(ca) za kemično podjetje s kapitalom od L. 30.000 dalje.

Dober zaslužek 30-80%

Resni reflektanti pišite na M. Stöckler, HOČE pri Mariboru. S. H. S.

Naznih najfinejših likerjev:

Moškati pasit, maršala, Turinski vermouth, Vermouth bell, Cipro, Malaga vino, punch, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, Jajčna maršala, Jajčni konjak.

Žganjarna

JOSIP SALFATI

GORICA, Trg Sv. Antona 7

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Odlikovani zobozdravniški atelje
Brezigar Rudolf v Gorici

ul. Mamell 5, I. nadstr. (prej Via Scuole)
sprejema vsaki dan od 9-12 in od 2-5.

Delo z jamčeno, za manj premožne po znižanih cenah.

Slavnoznana prodaja tkanin na račun

NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV

Po znižanih cenah

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

ZAČETEK

velike prodaje pomladanskega blaga.

Izbera in ugodnost cen je že znana našim cenj. odjemalcem.
Podajamo primer v spodaj označenih cenah:

Obrobljene nosne rufice	L 0.80	Možke naramnice dvojno elastične	L 3.50
Prličji za čaj	» 0.90	Moderčki za gospe	» 3.75
Nosne rufice z ažurom	» 1.25	Platno »Madonna« m.	» 3.90
Dvošvi za dela	» 1.30	»Pelle novo« blago angleško	» 4.95
Prličji iz gobaslega blaga	» 1.75	Obposteljne preproge, reklam	» 4.95
Možke barvane nogavice	» 1.75	Tepihi iz jule	» 5.50
Brisače, reklam	» 1.95	Blago dvojno ikano	» 4.95
Servijeli obrobljeni	» 2.10	Svila »Bajadera«	» 7.90
Prličji plateni	» 2.50	Ženske srajce z ažurom	» 10.90
Ženske nogavice	» 2.75	Kombinacija vezana	» 12.90
Možke nogavice, fantazija	» 2.75	Posteljno pregrinjalo	» 33.—
Brisače iz gobaslega blaga	» 2.75	Odeje volnene	» 49.—
Madapolam blago, ekstra	» 2.95	Žimnice iz žime kg 14	» 55.—

Bogata izbira blaga za gospode in gospe. — Zamel za lovce. — Izgolovljeno perilo. — Platno. — Gobasto ikano blago za gospe. — Platno in bombaževina v vseh visočinah. — Prfenina. — Brisace in servijeli »Fiandra«. — Pletenine iz lanu in bombaža. — Tepihi. — Prsni oklepi iz jule in koko. — Zavesa. — Blago za mobilije. — Posteljna pregrinjala in koverte v vseh merah. — Dvošvi. — Opreme za neveste. — Popolne oprave za prenočišča, zavode in internate. — Izdelane blazine iz žime in volne.

OPOMBA: Blago, ki ne ugaja naj si bo glede kvalitete ali cene cene se sprejme nazaj.

CENE STALNE.



CENE SALNE.

Vstop prost brez obveze nakupa.

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE